

عنوان مقاله:

نگاهی دوباره بر معماری پایدار در ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی معماری، عمران و محیط زیست شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

محمدصادق عزیزیان - مدرس دانشگاه جامع علمی کاربردی استان کردستان

میكائیل محمدی تبار - دانشجوی کاردانی معماری دانشگاه جامع علمی کاربردی واحد فرهنگ و هنر کردستان

خلاصه مقاله:

چند دهه از مطرح شدن معماری پایدار می گذرد و راهکارهای بسیاری توسط آ» برای حل بحران های معاصر ارائه شده است ولی همچنان مشکلاتی در سر راه ایجاد معماری پایدار وجود دارد به نظر می رسد که با رفع موانع از طریق توجه به ارزش ها و ویژگی های معماری بومی می توان آن را کامل نمود چرا که با توجه به آثار معماری بومی و مستندات کتابخانه ای این بناها در زمان و مکان خود به خوبی با اهداف رویکرد پایداری مطابقت می کردند در شکل گیریم عماری بومی برخی روابط اجتماعی و اقتصادی با محیط طبیعی و نمادها فرهنگی ماهرانه انعکاس می یابد بدین ترتیب پیوستگی موضوعات مورد نظر معماری پایدار در معماری بومی قابل مشاهده است مسلما معماری بومی (مربوط به گذشته کشورمان) در زمان و مکان خودش پایدار بوده و تکرار آن امری بیهوده است. در این مقاله استخراج ویژگی های قابل تکرار آن در راستای دستیابی به اهداف معماری پایدار مورد نظر می باشد پایداری به معنی ایجاد فرآیندی قابل تکرار می باشد و مفهومی است که بیشتر به عنوان اندازه ارزش یک روش به کار برده می شود با این نگرش درک اصول و ارزش های تکرار پذیر معماری بومی، بسیار با ارزش می باشد روش این پژوهش مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای است و رویکردی توصیفی دارد. نتایج به دست آمده از این پژوهش به درک اهمیت نقش معماری بومی در ایجاد رویکرد پایداری در معماری منجر می شود.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، فرآیند معماری، معماری بومی، توسعه پایدار،

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/269865>

